

i Modsatning hertil anføre som et andet Beviis, en levende Søster, jeg har, der er vaccineret 4 Gange, uden at Vaccinen er bidt paa, eller er slaaet an (Munterhed), hun maa altsaa have mindre giftigt Blod, saa det altsaa Intet beviser. Skulde vi, efter hvad han har fremsført, inklade os paa, hvad der ligger skjult i Naturen, vilde vi komme i en ganske forunderlig Stilling, men det er jo ikke Stedet her at undersøge dette. Jeg vil blot henvisse ham til, hvad der staaer fast, at man i forrige Aarhundrede, hvilket han jo efter den Stilling i Livet, hvori han er sat, selv vil erkjende for rigtigt, curerede Sygdomme paa en ganske anden Maade end i det nuværende Aarhundrede, at man i forrige Aarhundrede curerede Slagtilfælde og Krampetilstælde med Mos af Hjerneskaller, som jeg sagde i forrige Session, og man havde agte Perler til at stille Mavekræmpe med. Det er Facta, jeg har anført, og Bevistet derfor staaer i Helsingørs Apothek i de blaae Krukker med Udskrift paa Pergamentslapper, at dette Middell bruges mod de eller de Sygdomme. Saaledes kunde han ogsaa finde paa at sige, at naar Vaccinationen vedblev, bleve vi befriede for mange Slags Sygdomme, som nu ikke vare kjendte, hvorimod det Omvendte desforvære er Tilfældet. Jeg kan naturligvis ikke Andet, end holde mig til det, som jeg tidligere har sagt, og, naar Enkelte her i den høitærede Forsamling mene, at vi ikke kunne bedømme denne Sag, maa jeg tillade mig at gjentage, at her er blot Tale om, hvad den sunde Fornuft, støttet paa Erfaring, tilfiger; her er Leilighed for os til Undersøgelse. Jeg beder de ærede Herrer at høre mig tilende. Jeg hører nemlig ikke til dem, der kaldes Selvfølge, eller dem, der ville fremme Noget, uden at det er støttet paa den Overbeviisning og Erfaring, som kan have. Hvis vi ikke have den Tillid til os selv, at vi lade vor sunde Fornuft og Erfaring domme i en Sag af den Bestaaffenhed, som den nærværende, saa hjemler Grundloven

os Ret til at tilkalde kyndige Folk, og naar et Udvalg bliver nedsat til at bedømme denne Sag, saa troer jeg i ethvert Tilfælde, at det ikke behøver at være i Tvivl om, hvad det har at gjøre, og da troer jeg ogsaa nok, at jeg i det Hele taget vil være tilfredsstillet ved den Behandling, som af mig er antydet. Det være nu, at Resultatet bliver gunstigt eller ugunstigt, men saa er der dog gjort, hvad der kan gøres for at tilfredsstille de mange Angstelige, som staae udenfor denne Sal. Det er ikke, som man har troet, noget Urimeligt, jeg vil, men det er Noget, der er grundet paa sund Fornuft og Erfaring, som dog gjør Udslaget overalt i Livet, naar det kommer til Stykket. For at man imidlertid ikke skal troe, at det er Noget, jeg saaledes henkaster i Veir og Bind, skal jeg oplyse det ved et Exempel. I Stænderne blev der indgivet et Forslag, jeg vil holde mig til det, der nu falder mig i Erindringen, om et Seilereglement; der reiste sig Stemmer derimod; „der er Ingen tilstede her, der har nauitstikke Kundskaber og den fornødne Dygtighed til at bedømme det,“ og Gud veed hvad meer der fremsførtes. Min Bessedenhed bød mig tie. Pennesliffer var og er jeg ikke, men jeg har Alt af Andres Visdom, og jeg tog mit Forslag tilbage; men det havde tilfølge, at vedkommende Authoritet syntes alligevel, det bør dog fremmes, det er en Skam, at vi ikke have et saadant Reglement, saaledes troer jeg virkelig, Vedkommende have troet, og for at det ikke skulde have Udseende af at komme frem fra en ikkekyndig Mand, spurgte man, jeg troer saagar Spæthøkercorporationen, idetmindste veed jeg med Visshed, at man spurgte Uteskræmmerlauget, om et Seilereglement var hensigtsmæssigt eller ikke, og derefter blev et Forslag indbragt. Dette er jo dog klart og aabenbart for Alles Dine, og naar man har saadanne Beviser, veed jeg ikke, hvorfor man skulde stryge Flaget, eller være bange for at gaae i Kamp mod en Autoritet, der synes at ville trodse den sunde Fornuft.